

Герцога Н. Максимилиановъ се съгласи. На връщане вѣдѣ конака азъ срѣщахъ на всѣки раскрачъ по дестинации млади въоръжени момци, на които заръчахъ да се събератъ въ двора на църквата св. Андрей. На хгжла на площта се развѣва три-цвѣтно знаме, чува се биенето на тѣпанна и се събрало множество хора; приближавамъ се и виждамъ младия докторъ, члена отъ управлението, съ едного отъ своите колеги, който разказва на събравшитѣ цѣльта на ескпедицията.

Мѣжду множеството се чува съгласие; пристигатъ нови волентири.

Въ 2—3 часа, въ църковния дворъ се събраха до 200 пѣшаци българи, въоръжени съ пушки отъ всѣкаква система, като наченешъ отъ хубавитѣ магазинки и мартини и до таквиъ патлангаче, които заслужаха за въ московската оръжейна палата. Конниците, на брой 96, като хора по богатички, иматъ доста хубаво оръжие; мнозина сѣмъ револвери.

Слѣдъ като наредѣхъ пѣшациѣ въ два рѣда, азъ ги повърнахъ на дѣсно, пѣкъ на коннициѣ заповѣдахъ да върватъ слѣдъ пѣхотата по двама на рѣдъ; долу горѣ разбраха ме и трѣгнахме. Прѣдъ кѣщата на Герцога наредѣхъ сѣмъ кавалерията отъ дѣсно, а пѣшациѣ подравнихъ на двѣ на три отъ лѣво.

Тукъ, съвсѣмъ не намѣсто, си показа пакъ рогата ротмистръ М ; нѣкой си младъ, здравъ турчинъ оплакалъ му се отъ единъ българинъ, който ужъ влѣзаль въ кѣщата му съ цѣль да го ограби и го билъ; наистина на турчина подъ очичѣ му синьо. Ротмистръ М втурна се на българина и, когато послѣдния начена да се оправдава, М съ собствената си рѣка му удари нѣколко камшици, и това прѣдъ множеството българи, които трѣгваха да закопаватъ хиляди тѣла и да спасяватъ, може би съ цѣлната на собственния си животъ, стотина ранени мѣчсници. Азъ сирѣхъ тая дива сцена, като пратихъ и тѣжителя и обвинения при Славейкова. Постѣпката на М страшно